

Президенту України
Януковичу Віктору Федоровичу

Прем'єр-міністру України
Азарову Миколі Яновичу

м. Беннекенштайн,
16 квітня 2010 р.

Криворізький гірничо-збагачувальний комбінат — 25 років будівництва

Шановний пане Президент!

Шановний пане Прем'єр-міністр!

Дозвольте привітати Вас з обранням на високі посади Української держави та побажати Вам успіхів у праці для добробуту України.

Звертаються до Вас представники німецьких будівельників, інженерів, службовців та керівників, які в період з 1985 р. по 1992 р. працювали в місті Долинська Кіровоградської області в складі міжнародного колективу, який будував Криворізький гірничо-збагачувальний комбінат окислених руд (КГЗКОР). Пишемо до Вас з традиційної зустрічі колишніх співробітників цієї будови, що в цьому році присвячена ювілею: 25 років тому — восени 1985 року перші будівельники з Чехословаччини та Німецької Демократичної Республіки приїхали в Долинську і разом з українськими будівельниками розпочали будову комбінату, котрий повинен був забезпечити металургію країн-учасниць доброякісною залізородною сировиною.

Ця інтернаціональна будова країн-членів Ради Економічної Взаємодопомоги (РЕВ) офіційно була відкрита 10 жовтня 1985 р. на мітингу з участю новоприбулих будівельників, в тому числі будівельників з НДР. Ми, як і всі будівельники з країн-учасниць — СРСР, ЧССР, Румунії, Болгарії та НДР —, приступили до роботи з великим натхненням. Пізніше приймали активну участь і польські будівельники. За роки будови міжнародним 10 000-м колективом будівельників не просто був виконаний великий об'єм робіт, не тільки були затрачені величезні матеріальні та фінансові засоби, не тільки були побудовані колосальні будівельні об'єкти, але й наші робітники та інженери вклали в цю будову свої душі.

Політичні та економічні зміни на рубежі 1980/1990-х років, однак, призвели до того, що будівельні роботи були припинені.

Влітку 1992 року, згідно рішення Уряду Федеративної Республіки Німеччини, нам довелося облишити цю будову незавершеною, так як не було досягнуто домовленості з Урядом України про умови продовження будівельних робіт. Нам довелося поїхати звідтіля з почуттям, що ми не довели свою справу до її завершення.

Надалі ми слідкували за розвитком подій навколо Криворізького ГЗКОРу здалеку. На превеликий жаль нам сьогодні доводиться бачити, що комбінат навіть після 25 років з початку його будівництва залишається незавершеним. Не дивлячись на те, що ринок України та міжнародний ринок мав і знову має великий попит на залізорудну сировину, в тому числі і на ту сировину, яку міг би постачати добудований КГЗКОР, відповідальними діями України на протязі багатьох років не було прийнято потрібних рішень для того, щоб розпочата нами справа була доведена до кінця. Навпаки, вкладені цінності та праця як раніше, так і тепер пропадають даремно. Окислена залізна руда, яка, замість того, щоб перероблятися на КГЗКОРі, тепер і надалі відкладається у відвал — це викинуте та занедбане добро України.

Шановний Пане Президент, шановний Пане Прем'єр-Міністр,

Ми вважаємо, що неможливо ось так зневажливо відноситись до праці, вкладеної за роки будівництва десятками тисячами будівельників, і що ця праця не повинна бути зведена нанівець. Ми думаємо, що не можна відкинути в сторону те, що може служити примноженню національного багатства України. Тому ми хотіли б звернути Вашу увагу на те, що після 25 років від початку будівництва, питання подальшої долі комбінату в кінці кінців повинно бути вирішено. Як ми дізнались, Корпус середнього подрібнення та Корпус дрібного подрібнення КГЗГОРу, в зведенні яких нашою німецькою будівельною організацією були вкладені великі зусилля, просто продані з аукціону для утилізації. Таке поводження з комбінатом нас страшенно обурює! Неприпустимо, що перспективному постачальникові металургійної промисловості присвоюють статус банкрута, що розбазарюють його корпуси та оснащення, замість того; щоб поставити його на ноги, зробити його прибутковим підприємством.

Теперішня ситуація нас хвилює не тільки через те, що обесцінюються вкладені цінності, а ще більше через те, що наші колишні українські колеги — співробітники КГЗКОРу —, і також жителі Долинського району позбавлені можливості працювати,

без майбутнього. Ми схвильовані тим, що наші колишні колеги повинні просиджувати місяцями без заробітної плати, змушені тягнути злиденне життя за межею бідності, і що через відсутність перспективи багатом довелось просто виїхати з Долинської.

На основі наукових доведень останніх років є усі предумови для того, щоб на КГЗКОРі з окисленої залізної руди можливо виробляти високоякісну, прибуткову сировину. Переробка окисленої руди дозволить розв'язати істотну проблему охорони навколишнього середовища Кривбасу — проблему постійно зростаючих відвалів на околицях міста. КГЗКОР більше не повинен бути перекидним м'ячем в грі різних сторін — його потрібно добудувати та взяти в експлуатацію за своїм початковим призначенням. Жителі Долинської повинні отримати перспективу для свого життя!

Про міжнародне будівництво КГЗКОРУ та його історію нами написана книга, яка була випущена в 2009 році. Її авторами були 60 учасників будівництва з 4 країн. Цю книгу ми б хотіли надіслати разом з листом на адресу Президента та Прем'єр-міністра України, щоб показати яким дорогим є для нас це будівництво і щоб висловитись, що неможливо ось так просто покинути його напризволяще.

Ще ми надсилаємо компакт-диск з піснями про Долинську, які створив та виконує наш колега Олександр Лазарев, інженер-будівельник КГЗКОРУ. В своїй пісні «Тишина» він співає про безперспективність, яка вже роками визначає життя співробітників комбінату.

Ми сподіваємось на те, що в найближчому майбутньому до нашої книги можуть бути дописані нові, відрадні сторінки, і на те, що в Олександра Лазарева скоро з'явиться підстава для того, щоб написати більш оптимістичну пісню. Щоб це стало можливим, ми просимо Вас про позитивне рішення проблеми і про Ваш особистий вплив на її розв'язання в недалекому майбутньому.

Від імені працівників німецького будівництва Криворізького ГЗКОРУ —
з величезною повагою